

Chương 15

“**B**RONTE, NÓI CHO dì con biết tại sao con bị gọi lên phòng hiệu trưởng đi,” hôm thứ Tư Hester nói. Hes và tôi đang bị gọi đến nhà hàng Elements... chặng dừng thứ ba và cũng là chặng cuối cùng của Tour Du lịch Gái điếm... và tôi đề nghị để mình đến đón chị gái mình, vì chị ghét lái xe vào ban đêm.

Bronte thở dài ngồi thụt sâu vào ghế. “Con bảo với Shannon Dell con là con riêng của Barack Obama. Rồi khi nó không tin lời con, con bảo nó rằng Cơ quan Mật vụ đã, kiểu như là, đã đặt máy nghe lén đường dây điện thoại của nó và biết rằng nó là một con ranh con thuộc cái loại không nên nhúng mũi vào chuyện của người khác.” Con bé liếc nhìn tôi. “Con còn chửi thề nữa.”

Hester nhướn mày nhìn tôi.

“Con có thể chọn người kém vai vế hơn Tổng thống mà,” tôi nói với Bronte và đặt tay lên vai con bé. “Nhưng mà dì thì dì thích phiên bản Morgan Freeman hơn.”

“Ồ hay Callie!” Hester gất lên.

“Nói dối là sai trái vô cùng,” tôi vội vã chữa lại. “Chậc, chậc, Bronte.” Con bé cười toe toét nhìn tôi. Từ tầng trên vọng xuống tiếng Josephine lại đang hát vang một bài hát không phù hợp với lứa tuổi... Bài hát đơn giản và khỏe khoắn của Shakira, “Sói cái”. “Không phải ta nên kiểm duyệt mấy bài hát Josephine nghe hay sao?” tôi gợi ý.

“Chị nghĩ con bé lớn lên rồi sẽ quên đi thôi,” Hester nói. “Cái đồng đĩa giáo dục Baby Einstein rồi sẽ có ngày phát huy tác dụng mà. Có trời biết chị đã tiêu tốn mấy nghìn đô cho ba cái đĩa DVD quý sứ đó.”

“Dì với mẹ sẽ đi gặp mấy bà bạn gái của ông ngoại à?” Bronte hỏi, lơ đãng ngắm móng tay mình. Hester, vừa mới nhấp một ngụm nước, phải sặc phun phì phì.

“Làm sao con biết vậy?” tôi hỏi.

“Con nghe lén với lại do thám mà,” con bé đáp.

“Lòng ngưỡng mộ của dì đang ngày một lên cao đây,” tôi lảm bảm. “Phải, dì với mẹ con sắp đi gặp họ đây. Mà thôi, ta đi nào Hester. Đầu tiên em cần phải uống một ly đã.” Tôi liếc sang cô cháu gái. “Chỉ một ly vang thôi, vì em sẽ

không bao giờ lái xe khi đang say xỉn cả. Không hề. Mà cả con cũng không được làm thế đâu nhé.”

“Con mới mười ba tuổi thôi mà, dì Callie,” con bé nhún nhin trả lời. “Dì cố mà, kiểu như là, cố mà nâng tầm bài thuyết trình của mình lên đi nhé, được không dì?” Con bé âu yếm hôn tôi, rồi gào tướng lên lầu trên hỏi Josephine xem nó có muốn ăn kem và xem phim hoạt hình SpongeBob không.

“Con bé là nhất rồi,” tôi nói với chị gái khi chúng tôi chạy xe đến nhà hàng Elements.

“Ừ thì vậy,” Hester đồng ý. “Nhưng mà cái trò bịa tên bố ở trường kia... không phải là lần đầu đâu. Tháng trước thì là Denzel Washington.”

Tôi cười phá lên. “Ít ra, con bé có gu xuất sắc đấy chứ.”

“Ê này. Chị có người hẹn hò rồi,” Hester nói vang.

“Ô, vui rồi đây! Ai thế?”

“Louis.”

Tôi khò sở hít vào. Cứ cho là tôi là kẻ đã dàn dựng ra trò này khi bảo Louis đến tìm Hester, nhưng đây vẫn không phải một hình ảnh đẹp đẽ gì trong tâm trí. “Chúc may mắn nhé.”

“À ừ.” Hester chẳng bàn luận gì thêm, nên tôi đổi đề tài.

“Chị nghĩ sao về, ừm, về cái Tour Du lịch Gái điếm này vậy?”

Hester nhún vai. “Chả biết nữa. Cứ như là hàng đồng ghẻ lờ đang tấn công chị. Mà phải quanh ngay đây này,” Hester nói và tay chỉ vào một bảng tên đường.

“Vâng Hester, em biết rồi. Em ở cách đây một phần tư dặm mà. Đã sinh sống trong thị trấn này gần như cả đời. Dùng bữa tại nhà hàng này cỡ hai lần một tuần gì đấy.”

“Tới trạm chữa cháy thì rẽ trái. Vậy sao mà lại chịu đến đây tới nay?”

“Em sợ mẹ và không muốn trái ý.”

“Mẹ là người đáng mến mà,” Hester nói. “Mày cứ nghĩ xiên xẹo về mẹ... Chị không biết nữa. Khi nào cũng coi mẹ là kẻ xấu.”

“Thế à, vậy hình ảnh về bố trong chị là thế nào?” tôi hỏi, cái kiểu hỏi của chị em mà người ta có trưởng thành cũng không thoát được. *Không, em đâu có. Có mà chị ấy!*

“Bố là đồ bỏ đi,” chị bình thản trả lời. “Mẹ thì đang mang thai. Bố thì đi ngủ lang. Suy nghĩ chút đi, Callie.”

“Em biết,” tôi lầm bầm. “Em biết rõ mà. Nhưng hai mươi hai năm cũng đã quá đủ để chuộc lỗi rồi.”

Chúng tôi đi vào trong nhà hàng, nơi Dave chào đón tôi theo cách anh vẫn thường làm. “Callie! Tôi nay em trông đẹp không ngờ.” Anh nắm chặt hai tay tôi và hôn lên má, đoạn quay sang chị tôi. “Chào Hester. Luôn hôn hạnh được gặp chị.” Hester trừng mắt nhìn lại anh ta... Có thể Dave là dân đồng tính đấy, nhưng vẫn là giống đực, nên từng ấy thôi cũng đủ để làm cho Hester thấy nghi ngờ.

“Đạo gần đây anh có nói chuyện với Damien không vậy?” tôi hỏi Dave.

“Không, nhưng đúng là hôm qua anh có nhận được một tấm thiệp bí ẩn và lãng mạn,” Dave đáp, hơi mỉm cười, trông cứ như là (than ôi) Clive Owen. Thật bất công quá đỗi... những anh chàng ngon nghề cứ luôn là dân đồng tính hay đã có gia đình hết cả. Nhưng rồi vẻ mặt Dave thay đổi. “Này mấy cô, nghe này.” Giọng anh hạ xuống. “Họ đang có mặt tại đây. Bố mẹ hai cô với lại... người phụ nữ kia ấy.” Anh nghiêm trọng nhìn tôi. “Chuẩn bị tinh thần đi.”

Dave dẫn chúng tôi đến bàn, và còn chưa đến nơi, bước chân của tôi đã chậm lại.

Cả bố và mẹ tôi đều mới hơn sáu mươi... Fred là do vỡ kế hoạch, sinh trước sinh nhật lần thứ bốn mươi của mẹ tôi được một tuần. Nhưng ngay cả nếu quay ngược thời gian về hai mươi năm... ngay cả như thế... thì người, ơ, người bạn đặc biệt của bố tôi đây hẳn lúc đó phải là... ôi trời ơi... phải già khú để rồi. Nói thật chứ, bà ấy thậm chí trông như không còn sống nữa kia.

Một bà già co quắp, nhỏ bé đang ngồi - trên xe lăn - giữa bố mẹ tôi. Mẹ đang dùng khăn ăn chùi cằm cho bà ấy, còn bố thì đang vỗ về bàn tay đầy đồi mồi của bà ấy. Mái tóc lơ thơ của bà ấy lay động trong luồng gió khi chúng tôi tiến đến.

“Thế đéch nào lại thế được,” Hester nói bằng cái kiêu thì thảo của riêng chị, nghĩa là lớn hơn tiếng la lối một chút. “Ôi Chúa ơi, chị phải vào phòng vệ sinh đây.” Chị tôi phóng đi, bỏ mặc tôi lại đây.

“Callie. Lại đây ngồi cùng nào,” mẹ lên tiếng, nhìn tôi chăm chặp bằng tia mắt sắc lẹm.

Miệng tôi ngậm cứng lại. Chắc hẳn là có lầm lẫn ở đây. “O... con... à thì! Chào cả nhà!” tôi đáp, luôn luôn là con gái cưng của bố khi cần phải tỏ ra đàng

hoàng. “Chào mẹ! Chào bố! Chào!” Tôi quay sang người khách lạ, thực sự là bà ấy vẫn còn sống. “Cháu là Calliope Grey, con gái của bố Tobias ạ.” Tôi chìa tay ra bắt tay bà ấy. Bà yếu ớt giơ tay lên, rồi buông thõng tay xuống bàn, chẳng thể tìm đâu ra năng lượng để cố hơn thế nữa.

“Đây có phải là... bố mẹ có...?” tôi thì thào với bố mẹ.

“Cô bé nói gì thế?” bà lão nhỏ bé hỏi, giọng nói khọt khẹt thều thào.

Đây mà là người phụ nữ ấy sao? Trời ơi là trời!

“Callie là con gái tôi,” bố tôi nói lớn. “Callie này, đây là bà Mae Gardner.”

“Rất vui được gặp bà ạ,” tôi nói dối.

“Ồ. Ta khỏe mà cháu.” Bà mỉm cười - không còn cái răng nào, tôi để ý thấy thế, và cắn chặt môi mình. Tôi liếc sang mẹ. Mẹ lạnh lùng nhìn tôi, các ý nghĩ trong đầu bà thật không thể nào đọc nổi.

“Nghe tin anh tôi vui lắm,” bà Mae nói, gắng gượng quay đầu về phía bố tôi. “Thật sự thì tôi không nhớ anh là ai, nhưng tôi nghĩ đi ra khỏi nhà sẽ dễ chịu lắm. Dầu sao thì phần lớn bạn tôi cũng đã qua đời hết rồi! Thằng chắt của tôi lái xe đưa tôi đi. Nó vừa mới lấy được bằng lái! Nó lái rất cừ trên đường đến đây. Không có tai nạn nào cả!”

“Tuyệt quá,” tôi nói sau một khắc im lặng, vì mẹ và bố tôi đang nhìn nhau trừng trừng còn Hester thì rõ ràng là sẽ không bao giờ quay lại bàn này. Y như rằng, chị đang vẫy vẫy tay chỉ vào điện thoại, vờ như đang có bệnh nhân cần đến mình. “Cậu ấy có đang ở đây không ạ?”

“Ai đang ở đây hả cháu?”

“Cậu chắt của bà ấy.”

“Nó đang ngồi trong xe. Nó có món đồ nhỏ nhỏ kỳ cục kia, như là cái máy chụp hình biết nói hay là radio hay gì gì đấy. Nó có thể chụp hình bằng thứ ấy! Rồi còn đánh chữ trên đấy nữa! Có phải là kỳ diệu quá không nào?”

“À vâng ạ,” tôi đáp. “Công nghệ hiện đại... thật kỳ diệu. Vậy chứ, um... bà bao nhiêu tuổi rồi, bà Mae, nếu như bà không phiền cho cháu hỏi ạ?”

“Ta được tám mươi lăm. Và ta có biết bố của cháu đây - là bố của cháu, phải không nhỉ?” Tôi gật đầu. “Bọn ta quen biết nhau, ồ, cách đây cũng khá lâu rồi! Bọn ta cũng được vui vẻ đấy chứ, phải không nào, Lenny?”

“Là Tobias chứ,” bố tôi nhã nhặn chữa lại.

“Thế hả? Ta không biết tại sao ta lại gọi Lenny nữa. À phải rồi, ta có người bà con tên Lenny. Ông ấy tham gia quân đội trong Thế chiến thứ hai, ở vùng Thái Bình Dương, mà ta thường hay gửi bánh quy cho ông ấy!”

Nói xong, Mae gục xuống ngủ gật, cái cằm xương xẩu của bà tì lên xương quai xanh. Chúng tôi không ai nói năng gì trong một thoáng. Mae khẽ ngáy lên, để cho chúng tôi an tâm rằng bà ấy vẫn còn đang ở dương thế.

“Tôi thật không thể tin được là ông phản bội tôi vì một người phụ nữ lớn tuổi,” mẹ tôi rít lên.

“Hồi đấy bà ấy đâu có già,” bố tôi yếu ớt đáp.

“Có mặt con cái tại đây, không được cãi nhau, làm ơn đi,” tôi khe khẽ xen vào, không muốn đánh thức bà khách của chúng tôi.

“Đừng xen vào chuyện người khác, Callie,” mẹ tôi nói.

“Mẹ bắt con tới đây cơ mà! Mà phục vụ bàn của chúng ta đâu rồi ấy nhỉ? Làm ơn cho tôi chút rượu được không? Mẹ biết đấy, con đã có thể ở nhà mà xem chương trình *Say Yes to the Dr...*”

“Im đi Callie. Tobias. Ông giải thích xem nào! Đầu tiên là con mẹ góa hippie - mà ý tôi là hippie đến từng xăng ti mét ấy - rồi đến người phụ nữ mù lòa... còn giờ... giờ thì... Bette Davis sờ sờ ngay đây! Tôi phải nghĩ thế quái nào đây hả?”

“Ít ra là bọn họ cần đến anh!” bố đáp, bất ngờ rướn người tới trước. “Chẳng như em đâu, Eleanor ạ!”

“Ồ, phải rồi. Vậy thì giờ lại là lỗi tại tôi,” mẹ tôi nói, giọng khinh miệt.

Bà Mae cựa mình trong giấc ngủ. “Trong học bàn bên trái ấy,” bà nói, đoạn tựa mình rồi lại khẽ ngáy lên.

“Không, không phải lỗi ở em. Tất nhiên là không phải rồi!” bố tôi đáp lại bằng giọng bớt gay gắt hơn. “Anh đã làm chuyện kinh khủng, Eleanor à. Anh đã phá vỡ lời thề kết hôn giữa chúng ta, và anh đã làm tổn thương em.” Giọng bố trở nên cương quyết hơn. “Anh đã thừa nhận điều ấy và tính đến giờ anh đã hối lỗi trong hàng thập kỷ rồi, và cũng từng nói đi nói lại với em rằng anh sẽ làm bất cứ chuyện gì để đền bù cho em mà... anh nghĩ anh đã chứng minh bằng cách kéo những người đàn bà này trở lại cuộc sống của chúng ta đấy thôi.”

Mẹ tôi không đáp, chỉ siết chặt chân ly rượu trong tay. Hai vai bà căng lên, là dấu hiệu duy nhất cho thấy bà đang lắng nghe.

“Nhưng có lẽ em cũng nên gánh lấy một phần trách nhiệm nữa đấy Ellie,” bố nói tiếp, giọng bây giờ đã chuyển sang tiếng thì thầm gay gắt. “Ngay lúc chúng ta chuyển đến Georgebury, thì có vẻ như anh chỉ là... một thứ... một mẫu ruột thừa hay sao ấy. Em có ngành kinh doanh của gia đình, có mấy đứa nhỏ, có

công việc của em, và trong những đêm khi anh ở nhà, anh chỉ là một kẻ nào đó làm đảo lộn nếp sống của em mà thôi. Em cứ nôn nóng muốn anh lại tiếp tục lên đường ra đi!”

“Ôi, bố ơi, không ai cảm thấy như thế đâu ạ,” tôi thử xen vào. “Mọi người đều thấy thích có bố ở nhà mà.”

“Im đi Callie,” bố tôi nói.

“Thôi để con đi ra quầy bar uống một ly vậy nhỉ?” tôi ước lời.

“Ồ yên đấy,” mẹ tôi ra lệnh. “Ba có thể cần đến con nếu bà kia có thức dậy.” Bà trao cho bố cái nhìn băng giá. Với lại chuyện không giống như thế chút nào cả đâu ông Tobias.”

“Không à?” bố tôi giận dữ hỏi lại. “Này Callie, con có bao giờ cảm thấy bị bỏ rơi hay bỏ quên vì mẹ con quá chú tâm đến mấy người chết của bà ấy để tạo ra một buổi tiễn biệt hoàn hảo và an ủi và nâng niu mọi người trừ chính chồng và con của mình không? Có không con yêu?”

“Con muốn được viện đến tu chính án thứ năm¹,” tôi vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu cho Dave. “Dave ơi, cho em một ly ra đây nhé? Ly nào lớn lớn được không?” Dave nhăn mặt, hoàn toàn có lý do đề cao cảnh giác khi tiến đến gần.

“Con bé có cảm thấy như thế đấy, Eleanor à,” bố tôi nói. “Mà cả Hester cũng vậy, anh đảm bảo là cả Freddie nữa. Còn về phần anh, Ellie này...” nói đến đây giọng bố tôi lạc đi “... em hầu như chẳng còn nhớ anh là ai.” Hai mắt bố ươn ướt.

“Tôi có nhớ rõ ràng đến mức mang bầu con cho ông đấy chứ,” mẹ đáp, nhưng giọng bà đã không còn chắc nịch như trước.

“Phải. Trong lần đầu tiên chúng ta ăn nằm với nhau sau một năm rưỡi.” Tôi nhắm mắt lại. Cầu mong cho đám sinh vật ngoài hành tinh đến bắt cóc tôi ngay lúc này. “Mà anh đã vô cùng hạnh phúc khi có thêm đứa con,” bố nói tiếp. “Nhưng em thì không có như vậy, phải không? Thêm đứa này chỉ là một sự bất tiện không hơn không kém mà thôi.”

Mẹ tôi chớp chớp mắt. “Tôi khi ấy đã ba mươi chín tuổi rồi, Toby à.”

Mẹ không kêu tên bố như thế đã từ rất, rất lâu rồi.

“Là một đứa bé đấy, Ellie. Là con của chúng ta. Nhưng mỗi khi anh đề cập đến chuyện này, như chúng mình sẽ đặt tên con là gì, chúng mình có nên đi nghỉ một lần trước khi thằng bé chào đời hay không, thì em chỉ quẳng cho anh cái nhìn khinh bỉ rồi bỏ ra khỏi phòng mà thôi.”

“Tôi yêu thằng Freddie mà,” mẹ nói, mở ngửa hai bàn tay ra như để thanh minh.

“Anh biết chứ. Nhưng em đã thôi không yêu anh nữa. Anh không biết từ khi nào, nhưng quả là em đã như thế, bất chấp anh đã cố gắng đến thế nào, anh vẫn không thể khiến cho em yêu anh trở lại, và phải, anh đã qua ba cuộc tình một đêm đấy, anh xin lỗi, vô cùng, vô cùng xin lỗi, và anh đã quá mệt mỏi vì cứ phải xin lỗi rồi.” Gương mặt của bố tôi đầy vẻ khổ sở. “Anh muốn được cần đến. Anh muốn được quý trọng, và anh là thằng ngốc, và anh sẽ làm lại nếu có thể, anh sẽ cắt phăng quả tim này nếu làm thế khiến em bỏ qua được cho anh, nhưng vì Chúa, Eleanor, tất cả những chuyện đó không phải tự nhiên mà xảy ra.”

Mẹ tôi im lặng, miệng hơi há ra, hai mắt mở lớn.

Bố tôi đứng dậy. “Bố xin lỗi nhé, Cún Con,” ông nói với tôi, vừa nói vừa lau mắt.

Đúng lúc ấy, một chàng trai bước đến bàn chúng tôi. “Chào. Mọi người đã xong việc với Goggy chưa thế?” cậu hỏi.

Bố mẹ tôi chẳng ai đáp lời. “Ồ... xong rồi! Bọn tôi xong việc rồi! Bà ấy dễ thương lắm,” tôi nói, rúm hết cả người lại khi những lời lẽ ấy thoát ra khỏi miệng. “Cậu có cần giúp đưa bà ấy ra xe không?”

“Em ổn thôi. Cảm ơn đã mời cụ đi ra ngoài nhé! Thường thì bảy giờ tối cụ đã lên giường rồi. Tối nay với cụ là vui lắm rồi đấy.”

Cậu lúi cụ của mình ra khỏi bàn rồi đi khuất. Chẳng nói thêm lời nào, bố tôi cũng bỏ đi. Tôi nhìn theo bố, hai vai ông sụp xuống, đoạn tôi quay sang mẹ. “Mẹ không sao chứ mẹ?” tôi khẽ khàng.

“Mẹ tôi chớp mắt rồi ngậm miệng lại. “Ừ. Mẹ ổn mà Callie.”

Nếu như “ổn” mà trông giống như “bị tát”, thì tôi nghĩ là mẹ tôi ổn thật. Chẳng biết nói gì, tôi cầm lấy tay bà. Bà siết tay tôi đáp trả vẻ hàm ơn.

“Bà kia đi đâu rồi? Bố đâu?” Hester nói oang oang. “Xin lỗi về cuộc gọi. Con có lỡ mất chuyện gì không đây?”

“Giờ không phải lúc đâu, Hes,” tôi nói. “Thôi nào, mẹ. Bọn con sẽ đưa mẹ về.”

“Chị còn chưa ăn uống gì mà,” Hester phản đối.

“Thế thì gọi pizza đi,” tôi rít lên. “Giờ không phải là lúc.”

TÔI CHỖ HESTER VỀ NHÀ, hứa là sẽ gọi điện cho chị sau, rồi tôi đưa mẹ về. Fred, thằng này vừa mới khai chai bia, bỏ ngay chai bia xuống khi chúng tôi bước vào sảnh.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Fred hỏi, đôi mắt đen của thằng bé, thật giống y mắt bố, chắt chứa vẻ quan tâm.

“Một đêm giông tố,” mẹ tôi lẩm bẩm, lơ đãng vỗ vai Fred. Bà thơ thân đi vào phòng. Tĩnh tâm và ngồi xuống hàng ghế sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Callie?” Fred hỏi, thế là tôi nhỏ giọng tóm tắt ngắn gọn cho nó nghe.

“Tội nghiệp bố,” Fred buông lời khi tôi kể xong, rồi nó liếc về phía mẹ. “Mà trời ả, tội mẹ quá.”

“Chị cũng thấy thế,” tôi nói khẽ. “Mẹ trông như vừa bị bố tát vậy. Còn bố thì... này Fred, bố khóc đấy nhé.” Hai mắt tôi dâng đầy lệ.

“Này chị đừng có mà bắt đầu,” Freddie nói, nghe cứ như là giọng của ông nội. “Ly dị hơn hai mươi năm, vậy mà hai người họ vẫn còn khiến cho con cái khổ sở. Thôi đi.” Thằng em ôm khẽ. “Mẹ! Mẹ muốn ăn bánh mì kẹp phô mai nướng không ả?”

“Ừ,” mẹ tôi đáp sau một phút.

“Về đi,” em trai tôi nói với tôi. “Đề em lo vụ này cho.”

“Cảm ơn nhóc,” tôi nói rồi hôn lên gò má lõm chòm râu ria của Fred. Thật lạ khi mà thằng em tôi cần phải cạo râu. Còn lạ hơn nữa khi nó cư xử như người lớn.

Tôi chạy xe sang nhà bố, nhưng nhà bố vẫn còn tối om, bố cũng không ra mở cửa khi tôi gõ cửa. Tôi ngồi trên hiên nhà chừng một hai phút. Đây là nơi bố đã thuê trong bao nhiêu năm qua kể từ lần đầu tiên ông dọn ra khỏi nhà - ông dư sức mua đứt căn nhà ấy chứ, nhưng ông không bao giờ làm thế. Một con cú rúc lên từ một ngọn cây gần bên, và không khí man mát hứa hẹn một trận mưa khuya. Trong những trường hợp khác thì ẩm cúng thật. Nhưng với tình trạng ở đây thì thật cô đơn. Thờ dài, tôi đứng dậy quay ra xe.

Nửa tiếng sau, tôi đang ngồi đu đưa trên chiếc ghế của mình, chờ đợi điều kỳ diệu xảy đến, thờ ơ ăn bột làm bánh quy anh đào nhuộm mướt hiệu Betty Crocker. *Nào, ghé ơi, tôi thảm nghĩ. Làm phép đi chứ.* Tôi nhớ đến những mẫu quảng cáo lúc còn bé... *Hỡi Calgon, hãy đem tôi đi!* bà nội trợ muộn phiền khóc lên, rồi vài giây sau, bà ta đã ngồi lọt thỏm trong đồng bột xà phòng ngập đến mang tai, ngã người trong chiếc bồn tắm lộng lẫy. Buồn cười là tôi cũng có

chiếc bồn tắm như thế nhưng hiếm khi nào dùng đến. Không, phải là cái ghế dành cho tôi cơ. Chiếc ghế hạnh phúc đến đầu bạc răng long của tôi. Nhưng dường như ngày nay chuyện hạnh phúc đến đầu bạc răng long đang ít dần thì phải.

Tôi nhắm mắt để cho đầu mình ngã ra sau tựa lên thành gỗ phong láng mượt. Nhiều khi có cảm giác như cuộc đời tôi được dành ra để làm toàn những chuyện bao đồng... cố gắng hết mình để làm con nhím dễ thương mà mọi người yêu thích kia. Rồi có những ngày, tính lẠc quan lại là một chiếc áo khoác len chặt chội, thật nặng nề khó chịu làm sao.

Bowie nằm dưới sàn rên ư ử, rồi ngóc đầu lên liếm mắt cá chân tôi. “Cảm ơn nhé Bowie,” tôi thì thầm. “Mày là nhất đấy.”

Bất chấp anh đã cố gắng đến thế nào, anh vẫn không thể khiến cho em yêu anh trở lại.

Lần cuối cùng tôi từng chứng kiến bố mình rơi lệ là ngay trước ngày sinh nhật lần thứ tám của tôi khi bố dọn ra ngoài. Hester thì đang ở trong phòng chị, đang nổi cơn thịnh nộ; dù đã không nói chuyện với bố cả mấy tuần liền, còn mẹ thì ở dưới tầng hầm, tìm quên bằng việc sửa soạn cho người chết, thế nên tôi là kẻ duy nhất đứng tiễn bố.

“Bố sẽ gặp con vào thứ Tư nhé, Thỏ Con,” bố gọi với lên cầu thang cho chị tôi. Giọng ông run rẩy.

“Ông đừng có hòng gọi tôi như thế nữa!” Hester rống lên, giọng chị nghe rõ mồn một qua cánh cửa đóng chặt.

Bố tôi nao núng, rồi quay sang tôi. “Sẽ không khác gì lắm đâu, Cún Con à,” bố nói dối, khi đứng giữa hành lang, xung quanh đầy va li. “Bố chỉ ở cách đây vài con phố thôi.” Ông mỉm cười, một nụ cười kinh khủng vì đây chẳng phải là cười gì cả, mà chỉ là một gương mặt vụn vọ méo mó đi để đánh lừa con gái mình.

“Ồ, con biết mà bố. Con thích nhà mới của bố lắm,” tôi thẳng thừng nói dối đáp lại.

“Đi chơi đi con,” ông nói, và tôi biết là bố không muốn tôi đứng nhìn ông ra đi. Bố ôm tôi thật chặt đến đau cả người, rồi đẩy nhẹ tôi đi về phía cầu thang.

Tôi không thể cảm lòng. Tôi đứng ngay cửa sổ phòng ngủ của mình, một chiếc gối ôm hình mèo Hello Kitty ép chặt vào miệng trong lúc tôi nức nở, dõi theo bóng bố tôi gặp người lại vì nỗi buồn, bật khóc chẳng cần che đậy khi ông kéo những chiếc va li ra xe, cốp xe há ra, nuốt chửng những món đồ của bố. Rồi

bố ngược nhìn ngôi nhà, tôi thả rơi gối để áp bàn tay vào cửa sổ. Tôi ép mình mỉm cười, một nụ cười xinh xắn, nụ cười thật lòng, để cho bố tôi không phải lái xe ra đi cùng với hình ảnh ấy trong tim, ký ức về đứa con gái bé bỏng của ông đang rơi nước mắt.

Nhưng sau ngày hôm đó, bố lại là kiểu người như George Clooney... nhất định phải vui vẻ khi chúng tôi ở bên bố, mặc cho thái độ của Hester có như thế nào, hay sau này, là bất chấp trò nhặng xị của Freddie. Bố khoác lên mình tính cách của một kẻ xấu ngượng ngùng khi ở cạnh mẹ tôi, bà thì đáp lại với vẻ khinh khi băng giá. Từng ấy năm đã trôi qua, làm tôi tưởng rằng bố mình đã ôn. Tôi chưa bao giờ nhận thức được rằng ông vẫn còn mang theo bên mình bao nhiêu đau đớn. Bao nhiêu cô quạnh.

Tôi với tay qua thành ghế, lục tìm điện thoại trong ví rồi bấm tên bố. Hộp thư thoại của bố đáp lời tức thì. “Chào bố,” tôi nói sau tiếng bíp. “Con chỉ muốn nói là con yêu bố lắm. Và bố là người bố tuyệt vời. Với lại, tối mai con có thời gian rảnh để chơi bowling đấy nhé? Con yêu bố.”

Bất chấp anh đã cố gắng đến thế nào, anh vẫn không thể khiến cho em yêu anh trở lại. Những lời lẽ ấy bỗng gọi lên điều gì đó. Rõ ràng bố tôi và tôi mang nhiều điểm chung hơn chỉ là đôi mắt nâu lấp lánh hay đôi lúm đồng tiền. Nói cho cùng thì đây chẳng phải là những gì lâu nay tôi vẫn đang làm với Mark đó sao? Tôi đã cố gắng rất nhiều để anh ta chú ý đến mình, rồi khi rút cuộc anh ta cũng chú ý đến, thì tôi lại cố gắng tôi đa để được hoàn hảo. Thậm chí sau khi anh ta đặt mối quan hệ giữa chúng tôi vào chế độ dừng, thì tôi vẫn nỗ lực vô cùng. Nỗ lực tỏ ra vui vẻ, tỏ ra lạc quan, để không phơi bày cảm xúc của mình, không oán trách anh ta, mà không màng đến chuyện ngày qua ngày, tuần qua tuần, thái độ lãnh đạm của anh ta đã bào mòn con tim tôi.

Đôi khi, việc làm một kẻ lạc quan thật là một nỗ lực đéch thể chịu nổi.

Trong tích tắc, tôi thấy thôi thúc muốn gọi cho Ian, vì có điều gì đấy mách bảo rằng anh sẽ hiểu. Nhưng rồi tôi nhớ ra Ian cũng đang phải đối phó với nỗi buồn của riêng anh. Thờ dài sườn sượt, tôi đặt chén bột làm bánh quy anh đào xuống sàn cho Bowie giải quyết. Chú chó vẫy đuôi quyết liệt khi ăn sạch món đồ ăn vặt của tôi. Rồi, vì không thể nghĩ ra được chuyện gì hay ho hơn để làm, tôi tắm rửa rồi leo lên giường ngủ, tay vỗ về lớp lông dày của chú chó nhà mình cho đến khi cả hai chúng tôi chìm vào giấc ngủ.

Chú thích:

1. Quyền được im lặng không phải trả lời.